

και εις τὸ Ἐξωτερικὸν καλοὺς διπλωμάτας, πρέπει νὰ ζωγραφίζωμεν μὲ χρώματα Ἐ λ λ η ν ι κ ἄ .

Ἐν τούτοις μὴ νομίσῃ κανεὶς ὅτι εἶμαι βέβαιος δι' ἑλ' αὐτά. Ἐπεξηγῶ, ἐρμηνεύω, ἀλλὰ δὲν ἐπισφραγίζω. Ἄλλος ἔξαφνα εἴμπορεῖ νὰ μᾶς ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Γιαννόπουλος κάποτε παραλογίζεται· ὅτι αὐτὰ δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μεταξὺ τῶν, καὶ ὅτι μίᾳ νεοελληνικῇ ἀναγέννησις, — ἢ ὅποια ἤρχισεν ἤδη, — εἴμπορεῖ νὰ τελειώσῃ ἑξαιρέτα κατ' ἄλλο σύστημα, παραδείγματός χάριν μὲ ἀφθονον Εὐρωπαϊσμόν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ὁ ἀρχαῖος ἑλληνισμὸς διαλεγμένους καὶ διύλισμένους...

Ἄδιάφορον! Ἐγὼ τοῦτο γνωρίζω μόνον: Ὅτι ὄσον συζητήσιμος καὶ προβληματικὴ, ἂν εἶνε ἢ κοινωνιολογικὴ, ἢ πολιτικὴ, ἢ ἱστορικὴ καὶ ἢ ἄλλη ἀξία τοῦ ἔργου τοῦ Γιαννοπούλου, ἢ αἰσθητικὴ του ἕως ἀξία εἶνε ἀναντίρρητος. Ἄν ζήσῃ, θὰ ζήσῃ δι' αὐτό· Καὶ θὰ τὸ μελετοῦν μίαν ἡμέραν καὶ θὰ τὸ συμβουλεύονται. Θὰ ἔχῃ περὶ τοῦ διὰ τὴν Ἑλλάδα τὴν ἐπίδρασιν τὴν ὅποιαν εἶχεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὸ ἔργον τοῦ Ράσκιν. Καὶ ἂν δὲν θὰ ἐπαναστατήσῃ τὸ διοικητικὸν μᾶς σύστημα, καὶ ἂν δὲν θὰ καταρρίψῃ τὴν συναλλαγὴν, ἀφεύκτως ἕως θὰ μεταμορφώσῃ μίαν ἡμέραν... τοῦλάχιστον τὸ σ α λ β ο ν ι μ ᾶ ς .

ἀνατροπὴν. Ὑπῆρξεν ὁ ἰδεώδης τύπος τοῦ ἐφθόου, ὠραιότατος καὶ κομψότατος πάντοτε, τὸ πρότυπον τοῦ συρμού διὰ τοὺς νέους τῆς ἐποχῆς του· Χαρακτῆρ ἀδαμάντινος· γενναῖος, ἀφοβος, ἀκαμπτος, ἀκλόνητος. Ἄλλ' εὐγενὴς κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ τοὺς τρόπους, καλὸς, τρυφερός, ἀφρωσιμένος. Βιοποριστικὴν ἐπάγγελμα κανέν. Ἄλλο δὲν ἔκαμεν εἰς τὴν ζωὴν του, παρὰ νὰ σκέπτεται, νὰ μελετᾷ καὶ νὰ γράφῃ. Ἐπάλασεν ἐναντίον τῶν πάντων διὰ νὰ μείνῃ ἔ λ ε ὕ θ ε ρ ο ς, — καὶ τὸ κατώρθωσε.

Ἄθῆναι

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΛΟΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΟΙ ΔΙΑΒΑΖΟΝΤΕΣ

Ὁμολογῶ ὅτι ὅταν διὰ πρώτην φοράν ἦλθα εἰς τὴν Αἴγυπτον διὰ νὰ ἐξασκήσω τὸ ἐπάγγελμα μου ὡς δημοσιογράφος, ἐξεπλάγην ὅταν ἤκουσα ἀπὸ τὸ στίμα διακεκριμένου ὄσον καὶ ἀγαπητοῦ συναδέλφου ἀπογοητευτικὰς κρίσεις διὰ τὸ κοινὸν, τὸ ἀναγινώσκου καὶ δυνάμενον νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν προαγωγὴν τῆς καλλιέργειας τῶν γραμμάτων καὶ εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐπιδεικνύει εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐμπορίου καὶ τοῦ πλούτου.

Ἐξέφραξα, ἐνθυμούμαι, τότε τὴν ἀπορίαν μου διὰ τὴν νηπιώδη κατάστασιν εἰς τὴν ὅποιαν εὐρίσκεται ὁ ἐν Αἴγυπτῳ ἑλληνικὸς τύπος ἐν παραβολῇ πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις τοιοῦτον. Καὶ ἡ ἐξήγησις μου εἰδὼθη σαφῆς, ἀπρίφρατος, μπαλαδοειδής.

— Γιατὶ νὰ βγαίνουμε καλλίτεροι; Μήπως ὑπάρχει κοινὸν ἀπαιτητικὴν, μὲ ἀξιώσεις μεγαλειτέρας, πῶς νὰ μᾶς ὠθήσῃ εἰς τελειοποίησιν, πῶς νὰ ὑπεκλύσῃ τὸν συναγωνισμόν καὶ νὰ προκαλέσῃ ἐπομένως τὴν πρόδον; Τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἐνδιαφέρουν καὶ μὴ χάνεται. Ὁ κόσμος ἀγοράζει τῆς ἐφημερίδας γιὰ νὰ διαβάσῃ πρῶτα τὴν στήλην τοῦ χρηματιστηρίου. Καὶ ὕστερα, τὸ βράδυ, μετὰ τὸ δεῖπνον, ἂν τοῦ μείνῃ καιρὸς, νὰ ρίξῃ καὶ μίᾳ ματιᾷ εἰς τὸ λοιπὸν μέρος τοῦ φύλλου.

Ἀπολογίαν δὲν εἰσῆκωναν τ' ἀνωτέρω καὶ μάλιστα ἀπὸ ἐμένα τὸν φρέσκο, τὸν ἀγνοοῦντα τελείως καὶ τὴν Αἴγυπτον καὶ τὸ κοινὸν τῆς. Ὁμολογῶ δὲ ἀκόμη ὅτι ἠναγκάσθη κατόπιν καὶ ἐπὶ πολὺ νὰ παραδεχθῶ ὅσα ἤκουσα καὶ ν' ἀπογοητευθῶ τελείως διὰ τὴν πρόδον παντὸς ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν ἡμερήσιον καὶ τὸν περιοδικὸν τύπον καὶ τοὺς γράφοντας αὐτόν.

Τὰ δευὰ ἔρια ἐνὸς ἀρθροῦ δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ εἰσελθῶ εἰς τὰς μυρίας λεπτομερείας τοῦ «Νέου Πνεύματος» οὔτε νὰ συζητήσω τὰς μυρίας ἰδέας τοῦ ἀνακινουμένου ἐκεῖ μέσα, οὔτε νὰ σχολιάσω τὰς γνώμας τοῦ συγγραφέως περὶ τῶσων πραγμάτων καὶ προσώπων, ἐξ ὧν μυρμηκιοῦν αἱ πυκνοτυπωμέναι σελίδες. Ὁ σκοπὸς μου ἄλλως τε ἦτο νὰ καταδείξω μόνον τὴν πρωτοτυπίαν καὶ τὴν ἐθνικὴν σπουδαιότητα τοῦ βιβλίου, καὶ νὰ ἐπιστήσω ἐπ' αὐτοῦ τὴν προσοχὴν τοῦ φιλοπάτρός καὶ φιλοκάλου ἀναγνώστου, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ προμηθευθῇ ἐν ἀντίτυπον τοῦ «Νέου Πνεύματος» δωρεὰν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν συγγραφέα τὸν κ. Περικλῆν Γιαννόπουλον εἰς Ἀθήνας. Διότι τὸ «Νέον Πνεῦμα» — χαρακτηριστικὸν καὶ τοῦτο, — ἐτυπώθη εἰς χίλια ἀντίτυπα, προωρισμένα νὰ διανεμηθῶν δωρεὰν. Ὁ συγγραφεὺς, βλέπετε, δὲν ἐπιδιώκει οὔτε τὸ κέρδος οὔτε τὴν δόξαν, ἔλεγε δὲ ὅτι καὶ ἀνωμόμως θὰ ἐξέδιδε τὸ βιβλίον του, ἂν δὲν εἶχε μέσα γνώμας περὶ προσώπων, διὰ τὰς ὁποίας ἐχρειάζετο ἀπολύτως ἢ ὑπεύθυνος ὑπογραφή. Ἐχει πεποθήσιν εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ κηρύγματός του καὶ ἀποβλέπει μόνον εἰς τὴν ὠφέλειαν, τὴν ὅποιαν θὰ προξενήσῃ. Κατὰ τὸν ἴδιον ἄμα καὶ ἀφιλοκερδῆ τρόπον θὰ προβῇ καὶ εἰς τὴν ἐκδοσιν τῶν δεκαπέντε βιβλίων τοῦ συστήματός του. Ἀπὸ τοὺς εὐπόρους ἐνδιαφερομένους θὰ ζητήσῃ μόνον τὰ ἐξοδα τοῦ χάρτου καὶ τοῦ τύπου. Οὕτω τὰ βιβλία του θὰ ἔχουν τόσῳ μικρὰν τὴν τιμὴν, ὅσῳ μεγάλην τὴν ἀξίαν.

Θὰ τελειώσω μὲ τὸ στιγμὶ ὅτυπον τοῦ συγγραφέως· Ὁ Περικλῆς Γιαννόπουλος θὰ εἶνε ἐπάνω-κάτω τριανταπέντε ἐτῶν. Γόνος καλλίστης πατριωθῆς οἰκογενείας, εἰς τὴν ὅποιαν ὀφείλει τὴν ἀρίστην του

Υπήρχε όμως κάτι τὸ ὁποῖον διαρκῶς μού ἐγαλοῦσε τὸ μυαλό. Αὐτὸ δὲ τὸ εἰξευρα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Ἐγνώριζα δηλ. ὅτι αἱ Ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες εἶχον καὶ ἔχουν ἀκόμη σημαντικὰς προσόδους ἀπὸ τὴν ἐν Αἰγύπτῳ διάδοσίν των. Παρατήρησα δὲ πάντοτε ὅτι κάθε συγγραφεὺς, κάθε διακεκριμένη πρωταπικότης ἐκ τοῦ κύκλου τῶν γραφόντων, ἔκανε καὶ ἓνα ταξειδάκι εἰς τὴν Αἴγυπτον. Καὶ ἀπὸ κανένα δὲν ἤκουσα ποτὲ διατυπούμενον καὶ τὸ ἐλάχιστον ἔστω παράπονον κατὰ τῶν ὁμογενῶν.

Παρηκολούθησα ἐπίσης τὴν κίνησιν τοῦ Πρακτορείου τῶν ἐφημερίδων. Καὶ εὔρον ὅτι ἡ κυκλοφορία τῶν Ἀθηναϊκῶν φύλλων εἶνε σημαντικὴ, ἀφ' οὗ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν μόνον πωλοῦνται τέσσαρες χιλιάδες φύλλα τὴν ἑβδομάδα, κατὰ μέσον ὄρον.

Καὶ ἐπειδὴ μὲ τὸν νοῦν εὐρέθηκε ἡ θεότης, ὅπως λέγει καὶ τὸ λαϊκὸν λόγιον, εὐρήκα καὶ ἐγὼ ὡς συμπέρασμα ὅλων αὐτῶν τῶν δεδομένων ὅτι στραφῆ ἰδέα ἐπικρατεῖ διὰ τὸ ἀνά τὴν Αἴγυπτον κοινὸν ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου αὐτοῦ.

Διότι ἀφ' οὗ διαβάζει μὲ ἀπληστίαν τὰς ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ περιοδικὰ καὶ ἀγοράζει προθύμως τὰ προϊόντα τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας ποῦ τοῦ φουρνίρου κάθε λέγο ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν, γιατί παρακαλῶ νὰ μὴ διαδάσῃ καὶ νὰ μὴν ὑποστηρίξῃ τὴν ἐντοπιάν—ὡς τὸ ποῦμε ἔτσι—παραγωγὴν, ἐφ' ὅσον αὐτὴ εἶνε ἐφάμιλλος πρὸς τὴν ἄλλην;

Χωρὶς νὰ λογαριάσω καὶ τὴν ἄλλην σκέψιν, ἐπειδὴ ἠμπορεῖ νὰ θεωρηθῆ τολμηρά. Ὅτι τὰ ἀναγινώσκοντα κοινὰ δὲν γεννῶνται ἀλλὰ δημιουργοῦνται ἀπὸ τὰς ἐιδικότητας. Μήπως τάχα πρὸ δεκαπενταετίας εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπῆρχε τὸ κοινὸν τὸ ὁποῖον ὑπάρχει σήμερον καὶ ἡ λογογραφία καὶ ἡ δημοσιογραφία εὐρίσκειτο εἰς τὸ ὕψος τὸ ὁποῖον εὐρίσκειται σήμερον;

Ἐρωτήσατε ἔσους ἔζησαν πρὸ δεκαπενταετίας εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀνακατεμένοι εἰς τὴν ζωὴν τῶν γραμμάτων, καὶ θὰ ἰδῆτε τι θὰ σᾶς εἴπουν. Ἦρκεσεν ὅμως νὰ εὐρεθῶν πέντε-δέκα ἄνθρωποι μὲ θέλησιν πρὸς δρᾶσιν, οἱ ὁποῖοι νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν πεπατημένην, κατορθώσαντες οὕτω καὶ νὰ προαγάγουν καὶ νὰ προαχθῶν.

Αὐτὸ λοιπὸν ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ ἐδῶ σήμερον. Προχωροῦμεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀποτελοῦσης ἀναχρονισμὸν διὰ τὸν παγκόσμιον τύπον, ἀφ' οὗ τὴν εὐρήκαμεν ἐτοίμην χωρὶς δυσκολίας καὶ χωρὶς ἐμπόδια. Ἐλάχισται δὲ εἶνε αἱ ἐξαιρέσεις ποῦ ἠμποροῦν νὰ σημειωθῶν, ἀνδρῶν ποῦ ἠθέλησαν νὰ κάμουν κάτι περισσότερο, κάτι καλλίτερον, κάτι τελειότερον. Καὶ αὐτοὶ ὅμως τὸ ἀφῆκαν οἱ πλείστοι στὴν μέση, διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους ἐκ τῶν ὁποίων κυριώτεροι κατ' ἐμὲ εἶνε ἡ ἑλλειψὶς συναγωνισμοῦ ἢ ἡ ἐπίδοσις εἰς ἄλλας ἀσχολίας μᾶλλον πεζὰς ἢ ἴσως, πάντως ὅμως περισσότερο προσοδοφόρας.

Τὶ πταίει ἐπομένως τὸ κοινὸν, τὸ milieu, ὅπως τὸ

ὀνομάζομεν; Τοῦ παρουσιάσαμεν μέχρι σήμερον τίποτε τὸ καλὸν τὸ ὁποῖον περιεφρόνησε καὶ παρημέλησε καὶ τὸ ἀφῆκε νὰ καταρρέσῃ; Ὁχι, βεβαίως. Καὶ μού φαίνεται ὅτι ἀντὶ νὰ κατηγοροῦμεν εἴμεθα ἡμεῖς οἱ ἀξιοκατηγόρητοι, κατὰ τῶν ὁποίων ὁ κόσμος ἔχει νὰ διατυπώσῃ δίκαια παράπονα διὰ τὴν προσβολὴν ποῦ κάμνομεν εἰς τὴν ἀντιληψὶν καὶ τὴν αἰσθητικὴν του. Ὁμολογῶ δὲ ὅτι ἔρχονται στιγμαὶ καθ' ἃς ἀπορῶ πῶς μᾶς ἀνέχεται ἀκόμη μὲ τέτοια χάλια καὶ δὲν μᾶς καταδικάζει εἰς τὸν δι' ἀτιτίαν θάνατον.

Εἰς ὅλα αὐτὰ ὑπάρχουν βεβαίως καὶ αἱ ἀντιρρήσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ σᾶς εἴπουν ὅτι διὰ νὰ προαχθῇ καὶ νὰ ἐξυψωθῇ εἰς περιωπὴν τὸ ἐπάγγελμα ὀφείλει νὰ ὑποβληθῇ εἰς κόπους καὶ θυσίας καὶ δημιουργίας αἱ ὁποῖαι ἴσως δὲν θὰ εἶνε δυνατὸν ν' ἀντιμετωπισθοῦν ἀπὸ τὰς προσόδους ποῦ ἠμπορεῖ νὰ δώσῃ ἡ ἐξάπλωσις καὶ ἡ κυκλοφορία. Αὐτὸ δὲν τὸ συζητῶ, ἀν καὶ μού φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε σωτῆ κατ' ὀλοκληρίαν. Ἐπιμένω ὅμως εἰς τὸ ὅτι ἠμποροῦσε νὰ γίνεταί κάτι περισσότερο ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μέχρι σήμερον γίνεταί.

Ἐπῆρα ὅμως παρατηρῶ τὸν κατήφορον καὶ κινδυνεύω νὰ ἐκληφθῶ ὡς θέλων νὰ καυτηριάσω ἄλλους ἢ νὰ ἐξάρω τὴν ἀξίαν μου. Παρακαλῶ νὰ μὴ φαντασθῇ κανεὶς τέτοιο πρᾶγμα καὶ διαβεβαιῶ ὅτι πάντοτε ἐσυνείθισα νὰ τάσσω τὸν ἑαυτόν μου εἰς τὴν θέσιν του, ἡ ὁποία καὶ διὰ τὴν ἐν Αἰγύπτῳ δημοσιογραφίαν δὲν ἀνάγεται εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν. Ὅσα παρέθηκα ἀνωτέρω εἶνε γνώμαι ἕξι ἀνθρώπου ἀνήκοντος εἰς τὸ ἐπάγγελμα, ἀλλὰ προσώπου ἀντιπροσωπεύοντος μὲ αὐτὰς τὰς σκέψεις καὶ ἄλλου κόσμου. Εἰς αὐτὸ δὲ πολὺ φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ εὐρεθῇ κανεὶς νὰ μὲ διαψεύσῃ.

Ἐνδιαφέρομαι ἀπὸ διττῆς ἀπόψεως διὰ τὴν παρ' ἡμῶν πρόδον τοῦ τύπου. Καὶ ὡς... ἐπαγγελματίας καὶ ὡς ἄτομον. Διὰ τοῦτο μετὰ στοργῆς παρακολουθῶ τὴν δρᾶσιν τῶν εὐγενῶν νέων ποῦ ἱδρυσαν καὶ διευθύνουν τὸ παρὸν περιδικεῖν καὶ μὲ ἀληθινὴν ἐκτίμησιν παρατηρῶ τὰς προσπάθειάς καὶ τοὺς κόπους ποῦ καταβάλλουν διὰ νὰ τὸ καταστήσουν ἐπαινετὸν δείγμα τῆς ἐν Αἰγύπτῳ φιλολογικῆς κινήσεως.

Δὲν θέλω οὔτε νὰ τοὺς ἐπαινέσω οὔτε νὰ τοὺς κολακεύσω μὲ ὅσα γράφω περὶ αὐτῶν. Τοὺς διαβεβαιῶ ὅμως μὲ τὸν ἐπιστημότερον τρόπον ὅτι ἡ εὐγενὴς ἰδέα των καὶ αἱ ἀκατάβλητοι μέριμναὶ των δίδουν ἓνα ζηλευτὸν παράδειγμα, μίαν ὠθησὶν πρὸς τὰ πρόσω τὴν ὁποίαν θὰ εἶνε εὐτυχεὶς ἐὰν κατορθώσουν νὰ ἐπιτελέσουν πρῶτοι αὐτοὶ, γενόμενοι σκαπανεῖς μιᾶς διαπλάσεως, μιᾶς νέας ζωῆς, ὅπως καὶ ὁ τίτλος ποῦ ἐξέλεξαν διὰ τὸ περιοδικὸν λέγει τόσον προσφυῶς καὶ καταλλήλως.

Ἡ αὐξήσις τῆς ὕλης του ἀποτελεῖ ἐν ἐπὶ πλέον βῆμα εἰς τὴν δύσκολον πρὸς τὰ πρόσω πορείαν. Τὸ ὁποῖον ὅμως συνετελέσθη ἤδη. Καὶ αὐτὸ μού δίδει τὸ δικαίωμα

νά ἐλπίζω ὅτι καθ' ἐκάστην τελειοποιούμενον καὶ ἐκκαίου τὸν ζῆλον καὶ τὸν φθόνον ἀκόμη θὰ κατορθώσῃ σιγά σιγά νά γίνῃ τὸ παλλαδίον τῶν γραφόντων τῆς Αἰγυπτου καὶ ὁ πρόσκοπος τοῦ θ' ἀναγγεῖλῃ τὴν ἀνατολήν καὶ ἄλλων ἔργων καὶ ἄλλων περιοδικῶν, τὰ ἴποια δὲν θὰ τολμήσουν βεβαίως νά ξεμυτίσουν, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ εἶνε ἂν ὄχι καλλίτερα, ἐφάμιλλα τοῦλάχιστον πρὸς αὐτό.

Θὰ εἶνε δὲ καὶ τοῦτο μόνον ἓνα μέγα κέρδος καὶ διὰ τὴν πρόοδον τοῦ τύπου καὶ διὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς φιλολογικῆς κινήσεως καὶ διὰ τοὺς γράφοντας καὶ διὰ τοὺς διαβάζοντας οἱ ὅποιοι οὔτε γυρίζουν σήμερον νά μᾶς κυττάξουν.

Δ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Τὰ θεατρικά τῶν Ἀθηνῶν εὐρίσκονται εἰς τὴν περίοδον τῆς μεσοδουλείας μεταξὺ ὑπαίθρου καὶ ἐστεγασμένου, ἀναλόγως τῆς ἐπισκεΐας τοῦ ἐκπεφλισμένου ἀττικοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ «Νέα Σκηνή» ἀποσυντεθεῖσα ἔλαβε μορφήν περιπλανωμένου Ἰουδαίου, οἱ δὲ μύσται κατήντησαν ἀληθῶς σκηνίται, καὶ οὕτως ἀπαντῶμεν ἔνθεν μὲν τὴν Κυβέλην καὶ τὸν Μυράτ, ἐκείθεν τὸν Χρυσομάλλην καὶ Ἀσπενιώτην, ἐκείσε δὲ τὸν Δρόντα Παπαγεωργίου κτλ. Ἐκαστος ἠθέλησε νά θέσῃ ὑπὸ δοκιμὴν τὴν προσωπικότητά του. Τίς ὁ νικητής; πιστεύω ὅτι μόνος ὁ ἀλάνθαστος Ταμίας τοῦ θεάτρου θὰ εἶναι εἰς κατάστασιν νά ἀνακηρύξῃ.

Ὁ Οἰκονόμος καὶ αὐτὸς κἄπως ἐστεγασθῆ μετ' ἡματικὴν καὶ κἄπως ἀτομικὴν ιδιότητα διευθυντοῦ Βασιλικοῦ Θεάσου. Δὲν δυνάμεθα ὑπὸ τοιούτους ὄρους νά τὸν συγχαρῶμεν μετὰ ὅλα τὰ καλὰ ἀποτελέσματα καὶ τὰς ἐπιτυχίας του. Ἡ θέσις του εἶναι λεπτή καὶ δύσκολος δὲν πρέπει δὲ νά πωλῇ πρωτοτόκια ἀντὶ πινακίου φακῆς. Ἄς ἀκεφθῇ καλῶς καὶ θὰ μᾶς δώσῃ δίκαιον.

Μόνον πρὸ εὐπροσώπου θεάτρου θὰ ἦτο λυσιτελὲς νά παρρησιάζετο ὀλόκληρος ὁ Βασιλικὸς Θεάσος καὶ νά συνεχρωτίζετο ἐπωφελῶς μετὰ τὸν πολὺν κόσμον.

Ὁ αἰώνιος Castellano εὐρήκε κατά τὸ δῆ λεγόμενον τὸν μὴν ἃ ποῦ τρέφει τοὺς ἔνδεκα! μεταφέρει ἀπὸ θεάτρου εἰς θεάτρον ὡς ἄλλος Barnoum τοὺς πολυτήμονας ἐπηκόους του καὶ φαίνεται νά ἔχη πολὺ succès ἐξ ὧων παρὰ τοῦ μοναδικοῦ μας Σουρῆ διαπυθναγόμενοι μανθάνομεν.

Τὴν χειμερινὴν θεατρικὴν κίνησιν τῶν Ἀθηνῶν θὰ μεταδώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Νέας Ζωῆς» περσεχῶς.

Μετὰ πολυῶδον νόσον ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν εἰς συμπαθητικώτατος ἀσθενῆς διὰ τὸ Πανελληνίον « ὁ Μελοδραματικὸς Ἑλληνικὸς Θεάσος ». Μᾶς τὸ ἀνήγγειλε μετὰ συντριβῆς καρδίας ἐκεῖνος ὅστις κυριολεκτικῶς ἔπτυσεν αἷμα εἰς τὴν νοσήλειάν καὶ εἰς τὴν συντήρησιν τοῦ τοσοῦτον προσφιλοῦς αὐτοῦ ὄνσερου, ὁ Νιόνιος Λαυραγκάς.

Δυστυχῶς ἐπηγήθειυσεν ἡ ἀρνητικὴ πεποιθῆσις μᾶς εἰς εἰς μάτην προσεῖδον νά μᾶς φανατίσωσι περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς συγκροτήσεως Ἑλληνικοῦ μελοδράματος ἀστέγου καὶ πλανοδίου. Καὶ ἦν μίαν εὐχὴν πρὸ τοῦ φερέτρου τοιοῦτου νεκροῦ ἀποτσιγόμεν πρὸς τὸν θεόν Ἀπόλλωνα: Νά μὴ ἦναι λήθαργος αὐτὴν τὴν φεραν ἄλλὰ ὀριστικὸς ὁ θάνατος, ἂν δὲν πρόκηται ἐκ τῆς

τέφρας του νά ἀναγεννηθῇ ἀκμαιότερος καὶ εὐπροσώπτερος, Γένοιτο! . . .

Μετὰ χαρᾶς ἀπεριορίστου μανθάνομεν ἀπὸ τὰ ἐπίσημα ἰταλικὰ φύλλα τὴν θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Σαμάρᾶ μετὰ τὸ νέον του μελόδραμα τὴν Mademoiselle de Belle Isle. Περὶ τοῦ ἔργου ἀρκετὰ ἐξεθέσαμεν εἰς τὸ παρελθὸν φυλλάδιον τῆς «Νέας Ζωῆς» μεθ' ὑπερφηφάνιας ὅτι ὑπῆρξαμεν οἱ πρῶτοι σαλπικτικαὶ διασαλπισάστες τὰ Ἑλληνικὰ ταῦτα νικητήρια.

Τὸ ἔργον ἐδόθη μετὰ λαμπρὰν ἐκτέλεσιν ἀπὸ τοὺς ἀοιδούς κυρίας Carelli καὶ D'Arneiro καὶ τοὺς κυρίους Renaud καὶ Schiavazzi εἰς τὸ Λυρικὸν θεάτρον τοῦ Lonzogno ἐν Μιλάνῳ.

Ἔθε ἡ ἐπιτυχία αὕτη νά ἦναι ἡ ἀπαρχὴ καὶ ἡ πρώτη δάφνη ἐκ τῆς ἱερᾶς παγκοσμίου Ἀλτῶος ἡ στέφασα τὸ μέτωπον τοῦ ἐμπνευσμένου καλλιτέχνου πρὸς δόξαν του καὶ δόξαν τῆς μικρᾶς μὲν ἀλλὰ καὶ τόσο ἀκριβοῆς μᾶς Πατρίδος!

Εἰς τὸ Λυρικὸν θεάτρον τοῦ Μιλάνου δίδεται ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ Zaza τοῦ Leoncavallo ὁ Andrea Chenier τοῦ Giordano.

Εἰς τὸ αὐτὸ θεάτρον ἐδόθη καὶ τὸ νέον μελόδραμα Editha τοῦ συνθέτου Carbonieri ἀλλ' ἀπέτυχε, ἀναμένεται δὲ προσεχῶς ἡ Mademoiselle de Belle Isle τοῦ ἰδικοῦ μᾶς Σαμάρᾶ.

Τὸ Dal-Verme τῆς αὐτῆς πόλεως ἠνοιξεν ἤδη τὴν φθινοπωρινὴν τοῦ περίοδον μετὰ τὸ μελόδραμα Damnation de Faus τοῦ Berlioz, εἰς δὲ τὸ θεάτρον κωμωδίας Manzoni ἀναμένεται ὡς νεωτερισμὸς τὸ ἔργον τοῦ Picard « Ἡ νεοτὶς ».

Εἰς τὴν Νέαν Ἰόρκην τὴν 12 τρέχοντος θὰ γείνουσι τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀδριάντος τοῦ Βέρδη εἰς μίαν ἀπὸ τὰς κεντρικώτερας πλατείας. Τὸ μνημεῖον ἀνηγέρθη τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐκεί ἰταλικῆς ἐφημερίδος ἡ «Ἴταλο-Ἀμερικανικὴ Πρόοδος». Τὸ ἔργον εἶναι τὸ γλύπτου Pasquale Cijetelli παρίσταται δὲ ὁ Βέρδης ἐν μέσῳ τεσσαρῶν ἀλληγορικῶν παρισταγουσῶν τῶσαρὰ τοῦ ἔργου. Ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις ἀπέστειλεν ἐν θωρηκτῶν ὅπως προσδώσῃ ἐθνικωτέρων χροιάν εἰς τὰ ἀποκαλυπτήρια ταῦτα.

Εἰς τὴν Πετροῦπολιν μεθ' ὄλην τὴν τρομοκρατίαν ἤτις βασιλεῖς ἠνοιξοῦσι τὸ Αὐτοκρατορικὸν θεάτρον μετὰ τὸ μελόδραμα: Ἡ Ζωὴ διὰ τὸν Τσαρόν τοῦ Glinka θὰ ἀκολουθήσωσι ὁ Rigoletto τοῦ Verdi, Russlan ὁ Ludmila τοῦ Glinka, Sanson ὁ Dalila τοῦ Saint Saens, Neron τοῦ Roubinstein καὶ Mazeppa τοῦ Tchaikovsky.

Εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συναυλιῶν ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ Μιλάνου ἐγένετο παρέλασις ὄλων τῶν μουσικῶν προσωπικοτήτων καὶ μεγάλων διευθυντῶν ὀρχηστράς. Πρῶτος ὄλων ἦλθεν ὁ Στράγγος ὑπὸ τῆς διττῆς τὴν ιδιότητά καὶ ὡς μουσικὸς συνθέτης καὶ ὡς Maestro di Capella.

Τῷ προσεφέρθησαν πολὺτιμα ἐνθῶμα καὶ ἐν τιμητικῶν δεπνον δπου ἐξ ὀνόματος τῆς φιλοξενούσης Ἰταλίας τὸν προσεφώνησεν ὁ Gabrielle d'Annunzio καὶ ὅστις τὸν παρέβαλε πρὸς τοὺς καλοὺς τοῦ Ἑλληνας τοὺς ἀθλητάς τοῦ ὄρατου καὶ καλοῦ τοῦ περιπότου ἀρχαίου Διονυσιακοῦ θεάτρου.

Ὁ γνωστὸς δραματογράφος Marco Praga ἀπεπερατώνει ἐν Ἀγγλίᾳ ἐν νέον τοῦ ἔργον « Ἡ δοθεῖσα ὑπόσχεσις ».

Μέγαν ἐνθουσιασμόν προὐκάλεσεν τὸ δράμα Knut-Herre τοῦ Bjornson, ὅστις ἦδη κρίνεται παρ' ὄλων τῶν συμπatriωτῶν του Νορβηγῶν ὡς διάδοχος τοῦ Ἴφεν.

Εἰς τὸ θεάτρον Renaissance τῶν Παρισίων θὰ ἀναδιδασθῇ προσεχῶς ἐν νέον ἔργον τοῦ Jean Richepin καὶ Eugene Delmoder.